

FORMA MINORUM

Mottó: *Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá.*

...Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.”

(Ter 1. 1,27-28; 31)

Barsi Balázs ofm:

NÁZÁRET ISKOLÁJA I. rész

„Ezen a helyen tanuljuk meg először is azt, hogyan szemléljük, hallgassuk és elmélkedjük át és ismerjük meg behatóan, hogy milyen mély és rejtett erő van Isten Fiának ennek a legegyszerűbb, legalázatosabb, legszebb kinyilatkoztatásában. De remélhetőleg megtanuljuk lassan utánozni is.”

Názáret akkoriban falusias kis városka volt Palesztinában, lakói többnyire mezőgazdasági munkából éltek, művelve a vidék sziklás, de termékeny földjét. Szent József mint ács nem csupán a tetőszerkezetek építéséhez értett, hanem a földműveléshez szükséges szerszámokat: ekét, jármot és egyebeket is készített. A **Talmud előírása szerint mesterségét továbbadta fiának**, így lett Jézus ács. A családfő sem az Isten Fia, az Úr Jézus volt, nem is a szeplőtelenül fogantatott Szent Szűz, Mária, hanem **Szent József**. Haláláig, mely minden valószínűség szerint még Jézus názáreti évei alatt bekövetkezett, ő **irányította a Szent Család mindennapi életét**.

A Szent Család **egyszerű, szegényes házban lakott**, mely semmiben sem különbözött a többi názáreti háztól. Minden bizonnyal tartozott hozzá egy darab föld és kis kert is. Az ajtófélfán ott függött a törvénytisztelő zsidóknál szokásos mezusa, a „*Halld, Izrael...*” kezdetű imádsággal (vö. *Mtörv 6,4-9*). Szombatonként elmentek a zsinagógába, és minden év húsvétján fölzarándokoltak Jeruzsálembe (mikor Jézus tizenkét éves lett, akkortól vele együtt). **Megtartottak minden vallási rítust és szokást, mint a többi istenfelő zsidó család, nem voltak sajátos, „felvilágosult” nézeteik Istenről, hitről, vallásosságáról.**

Ebben a teljességgel szokványos, hétköznapi környezetben növekedett és nevelkedett az Úr Jézus. Gyermekkora és ifjúsága nélkülözött mindenfajta rendkívüliséget. Imádkozott, tanult és dolgozott, evett és ivott, elfáradt és megpihent, ugyanúgy, mint bárki más.

95.

2016. június

Barsi Balázs ofm:
Názáret iskolája

Ferenc pápa:
Szeretet a
házasságban 4.

*

Házastársi és családi
lelkiség

**A Család Pápai
Tanácsa:**

A férfi és a nő
egyenjogúsága

Szent Bonaventura:

Belső ember

Szent Ferenc:

Urunk Igéi

Miroslaw Rucki:

Sokgyermekes család

Pál:

„Aki befogad egy
ilyen gyermeket ...”

Karl Rahner:

Ima a Szentlélekhez

Nem tett csodákat, nem volt kis zseni, aki kitűnt volna társai közül.

Éppen az a legnagyobb csoda, hogy Isten Fia nemcsak testünket vette magára, hanem vállalta az emberi fejlődés minden mozzanatát. Ha pedig Isten Fia megtestesüléssel megszentelte a földi élet szürke hétköznapijait és ünnepeit, munkáját és pihenését, imádságát és tanulását, s végigjárta a testi-lelki-szellemi növekedés minden szakaszát és állomását, akkor ez azt jelenti, hogy számunkra is ez az életszentség útja, és nem más.

Newman bíborostól egy alkalommal megkérdezték, hogy miben áll az életszentség. Ezt felelte: *„Ne maradj ágyban, amikor elérkezett a felkelés ideje, és pontosan feküdj le. Végezd el a kötelező imáidat, élj Isten jelenlétében egész nap, dolgozz, egyél, igyál, és légy vidám, s akkor eléred az életszentséget.”*

Ilyen egyszerű volna? Igen, ilyen egyszerű. Nagyzolás az az aggodás, hogy mi lesz velem, mit kell tennem, hogy állom meg a helyemet az eljövendő időkben – ez nem Názáret, nem Jézus, Mária és József lelkisége. Csak egy nap az élet: az ébredéstől az elalvásig. A mai napon kell felismerni az Úr látogatását, nem a múltba révedve és nem a jövőt kémlelve. És a mai napon kell megtenni a jót, a mai napon kell szakítani a bűnnel. Ne azt mondd: most még nem érzem magam elég erősnek, de holnap majd megteszem ezt vagy azt a jót, mert abból semmi sem lesz. Ne azt mond: ma még utoljára elkövetem ezt vagy azt a rosszat, de holnaptól megjavulok, mert abból semmi sem lesz. Inkább ezt mond: lehet, hogy holnap gyenge leszek, és engedek a kísértésnek, de ma nem! Lehet, hogy holnap nem fogom tudni megtenni a jót, de ma megteszem! **Názáret szelleme nagyon egyszerű: mindig csak egy napig kell szentül élni.**

Szentül élni pedig annyit tesz, hogy az egy szükségeset keressük, arra koncentrálunk a sok tennivaló között. Pazarul káprázatos és kínosan széteső, szédülést okozóan színes és teljességgel összefüggéstelen ez a világ, legalábbis a paradicsomkerten kívül, **mert elvesztettük az egyetlen igazi viszonyítási pontot, az Úristent.** Egyetlen teendők éppen ezért nem más, mint újra megtalálni az abszolút középpontot, amely köré rendeződve mindaz, ami komplikált és összezilált, kitisztul és leegyszerűsödik. Van egy sejtésem: csak az emberben és az ember által lehet a létezés kozmoszá, rendezett világgá. **Tudjuk, hogy az egész természet velünk együtt sóhajtozik és vajúdik mindmáig.** (Róm 8,22) Önmagában a világ szellemileg nem rendezett, egyedül Krisztusban és az ő képére alkotott, illetve az élete folyamán egészen az ő képmására alakult emberben nyeri el végső értelmét és beteljesedését.

Míg fiatal az ember, egy darabig átengedheti magát a sokszínűségnek. Sodortathatja magát, mondván, milyen szép és végtelenül gazdag az élet, és én nyitott akarok maradni minden értékre, minden életformára, minden emberi kapcsolatra, minden világmagyarázatra, minden filozófiára, minden vallásra! Szépen hangzik, de hát az emberiség legfatálisabb tévedései és bukásai mind ilyen szólamokkal kezdődtek. **Tévedés azt hinni, hogy minden értékre egyformán nyitottnak kell lenni.** Elsősorban az egy szükségeset kell keresni. A többi mind hozzáadatik. Pontosán erre való az ifjúság. **Az az értékrend, melyben tizennégy-tizennyolc éves korunk között nevelődtünk, meghatározó marad egész életünkre.** Aki fiatalságának ezeket a legfogékonyabb esztendeit elvesztegeti, élete végéig sajnálni fogja. **Aki pedig tovább is kitart a mindenre nyitottság ideája mellett, annak élete hamarosan szétesik, lelkileg felbomlik, összevissza lesz, majd teljesen kiürül.** Egy darabig még játssza, hogy milyen szabad és nyitott, valójában azonban már rég kiégett, megcsömörlött, unja az életét és undorodik saját magától. Egy normális ember a mélységben igenis zárt, őrzi a világ elöl a maga isteni titkait.

A krisztusi ember legfőbb jellemzője, hogy belsőleg szegénnyé és egyszerűvé vált. Ha egyszer megértettük, mi az Isten akarata, és elköteleztük magunkat az ő követésének útján, akkor együgyűek leszünk a szó szoros értelmében: egyetlen ügyünk lesz, Isten országa és annak igazsága. **Életünk egészen leegyszerűsödik és vele imádságunk is, mert a keresztény élet és imádság a mélyben egy.**

Aki viszont az egy szükségeset nem jól ragadja meg, az megőrül vagy körülötte örülnek meg. Mindenáron meg akar valósítani valamit, egy eszményre, talán épp egy vallásos eszményre teszi fel az életét, sikereket ér el, mégis tévúton jár.

A folytonos siker több szempontból is igen nyugtalanító jelenség lehet.

Nem az élet öröme ellen beszélek, hanem a felületesség mérgezése ellen, mely eltakarja szemünk előtt **a lényegét, az Istennel való személyes és bensőséges kapcsolatot**. Legnagyobb eséllyel éppen kudarcaink nyithatják fel a szemünket a lényegre, hogy életünk el van rejtve Krisztussal az Istenben (vö. *Kol 3,3*). **Akit Isten mintegy gyertyatartóra helyezett, annak ott kell állnia, de magunk ne törekedjünk arra, hogy feltűnjünk**. Szeressük a vidéki magányt, a csöndet, az eseménytelen napok hosszú sorát, amelyekben megtapasztalhatjuk Isten irántuk való gyöngéd szeretetét.

... **Igen fontos továbbá azt tudatosítani, hogy lelki fejlődésünk nem a természetnek felel meg, hiszen az evangélium szerinti élet lényege szerint egyáltalán nem természetes, nem is természetellenes, hanem mindenestül természetfölötti**. Emlékszünk a jelenetre: Péter Jézus szavára kilép a vízre. Nem süllyed, nem merül el. Ám amikor hirtelen szél támad, megijed, és mindjárt süllyedni kezd. Mintha bizony az természetes lett volna, hogy a sima vízben járt. Talán azt hitte, hogy aki megparancsolta, hogy járjon a vízben, annak hatalma nem nagyobb a szélnél és a hullámoknál? Azért tudott a víz felszínén maradni, mert Jézust nézte. **Ahogy levette a szemét Jézusról, és a hullámokat kezdte figyelni máris merülni kezdett**. Ez a jelenet, Péter vízben járása a keresztyén élet szimbóluma.

A keresztyén élet örömben kezdődik. Csak az örömben, a Színeváltozás hegyén láthatjuk meg az igazi valóságot. Egy hatalmas vonzásba kerül az ember, az örökkévaló szeretet sodra ragadja magával. Aki nem ezzel az örömmel jelentkezik szerzetesnek, papnak, aki nem örömmel lép az oltárhoz házasságot kötni, az inkább ne is menjen oda. **A kezdet mindig tiszta öröm. Szabadon, örömmel, teljes lényünkkel választunk egy utat és elindulunk rajta. Ahogy azonban haladunk előre, ez az út mind keskenyebb és keskenyebb lesz, míg végül egészen szűk és meredek ösvénnyé alakul**. A házasságról beszélek, és a papságról, a szerzetesi életéről. Örömmel vállalkoztál erre az életformára, örömmel választottad éppen ezt a nőt, ezt a férfit, ezt a közösséget. És egyszerre csak azt érzed, hogy egyedül maradtál. Hogy akiket szerettél, többé nem értenek meg, mint régen. Már nem kapsz annyi szeretet, amennyire szükséged volna.

Ne ijedj meg, minden út előbb-utóbb összeszűkül. Ne fordulj vissza és ne akarj letérni róla. Hamis világba lépnél, becsapnád magad. **A második házasság nem házasság, akármit érzel is**. Felszentelt papként, örökfogadalmas szerzetesként már nem lehet „pályát módosítani”, csak megfutamodni. Szent Pál viszont ezt írja: *A pályát végigfutottam. (2Tim 4,7)* **Nincs alternatíva, meg kell maradni az úton, kerül, amibe kerül. Rá kell hagyni magad öntudatlanul is a szeretet Istenére, aki nem a pusztulásodat, hanem növekedésedet, a bőségesebb életedet akarja. Ki kell bírni ez a levegőtleniséget, ezt a vákuumot, s egyszerre csak eláraszt a békesség, és a szűk ösvény tágas bemenetellé lesz** (vö. *2Pét 1,11*). Ez tapasztalati tény.

Ahogy tapasztalati tény az is, ahogy az úton előrehaladva az embernek egyre jobban ki kell üresednie, fokozatosan megszabadulva mindentől, ami megakadályozná a szűk kapun való bejutásban. Így válik hasonlónak Krisztushoz, akinek végtelen szegénysége drágább a világ minden gazdagságánál. Neki nem volt semmije, autója, háza, kertje, befolyásos kapcsolatai, számára csak az Atya volt. A hozzá fűződő, mindent betöltő, mélységes szereteten kívül semmije nem volt, és nem is érdekelt semmi.

Vedd le a rangodat – mondja Isten –, mert én nem a rangodat szeretem. Tedd csak le azt a kényszerzubbonyt, hogy mindig neked van igazad a családban és a közösségben! Én akkor is szeretlek, ha nincs igazad! Vedd csak le tehetséged csillogó ruháit! Én nem a tehetségedet szeretem, hanem téged magadat. Elveszem lassan képességeidet is. Az öregedéssel én hántok le rólad minden külső kérget. Elveszem műveidet alkotásaidat, mert nem ezekért szeretlek, hanem magadért szeretlek.

Isten megengedte, hogy az ellenség lerombolja Jeruzsálemet és a templomot. Az Egyház életében és **a mi életünkben is végbemennek tisztító összeomlások**. Isten minden szent kezéből kivette valamiképpen az ő nagy művét, mert neki nem a nagy művek kellene, hanem maga az ember, aki megszületett számára az ingyenes szeretetben.

Szent Ferenc atyánk egyszer elkeseredve a kisebb testvéreknek az eredeti eszménytől való eltávolodása láttán így kiáltott fel: „*Kik rabolták el tőlem az én rendemet?*” Még hátravolt az életében egy nagy útszakasz, amelyet meg kellett tennie, mielőtt igazán megszületett volna az isteni életre. **Meg kellett tanulnia, hogy ez nem az ő rendje, és hogy maga Isten vette ki azt a kezéből.** Ekkor ő is beállt ferencesnek....

Úgy születik újjá az ember, még ha öreg is, ha engedi magát levetkőztetni a Szeretet által. A jó dolgokat bizony el kell hagyni valami még jobbért, melyet az Úr készít nekünk. A jó, ha mindenáron ragaszkodunk hozzá, nagyobb akadály lehet a jobbnak, és főleg a legjobbnak, mint maga a bűn. **Ha úgy kezdünk el ragaszkodni bármihez, mint valami végleges jóhoz, akkor vége a mi szentté válásunknak, akkor a műveinkhez ragaszkodunk, nem Krisztushoz.** További megtéréseink abbamaradnak, nem tudunk újjászületni, elvetélt magzat leszünk.

...

(*Barsi Balázs ofm: A Názáret iskolája c. könyvéből részlet*)

Ferenc pápa:

Szeretet a házasságban 4. fejezet.

(*Április 8-án a Szentszék Sajtótermében bemutatták Ferenc pápa Amoris laetitia (A szeretet öröme) kezdetű apostoli buzdítását, melynek ismertetésére Török Csaba teológust, az Esztergomi Hittudományi Főiskola oktatóját kértük fel.*)

Az *Amoris laetitia* kezdetű buzdítás, illetve a házasság és a család tematikája megköveteli, hogy kiemelten foglalkozzunk magával a *szeretettel*. **„Ugyanis nem bátoríthatjuk a hűség és a kölcsönös önjándékozás útját, hogyha nem ösztönzünk a házastársi és családi szeretet növekedésére, megszilárdulására és elmélyítésére”** (89). Ferenc pápa Szent Pál apostol szeretethimnuszát, egészen pontosan annak központi részét alapul véve (*1Kor 13,4-7*) nem egyszerűen bibliamagyarázatot, de valóban lelki exegézist nyújt, amelyben mondhatni szóról szóra végigmegy a szövegen. Mindeközben igyekszik egyre mélyebbre hatolni a Szentírás szövegében, s közel hozni azt az emberi tapasztalat valóságához, a megélt érzelmekhez, a házastársak mindennapjaihoz, de akár még a szeretet és szerelem testi dimenzióihoz is. Az egész dokumentumnak ez a leghosszabb fejezete (89-164), ezért még csak vázlatos leírására sem szorítkozhatunk Ez önálló „mű a műben”, amit érdemes külön is végigelmélkedni. Az alábbiakban néhány (számunkra fontos) szempontot szeretnénk tehát csak megvilágítani.

A szeretet megtestesültsége. Krisztus istenemberségét szemlélve képtelenek vagyunk annak kiegyensúlyozott megértésére, vagy istenségét, vagy emberségét hangsúlyozzuk túlságosan. A szeretettel is így van ez. Ha túl emberinek képzeljük el, akkor már fel sem tud emelkedni Istenig. Ha pedig túlságosan isteni elgondolással közelítjük meg, akkor emberi gyarlóságunk szinte elviselhetetlenné válik. Földhözragadtság és életidegenség a két túlzó pólus. A pápa figyelmeztet: **„Nem szabad ráterhelni két véges személyre annak a kötelezettségnek a rettenetes súlyát, hogy tökéletes módon kell reprodukálniuk azt a tökéletes egységet, amely Krisztus és egyháza között áll fenn,** mivel a házasság mint jel »egy dinamikus folyamatot« foglal magába, »amely fokozatosan halad előre, Isten ajándékainak folyamatos integrációjával«(122). Vagyis: egy túlzóan „isteni” házasságfelfogás teljesíthetetlen feladat elé állítaná a fiatalokat, és elfelejtetné, hogy az emberi életben nem így haladnak előre Isten ügyei, hanem az emberi természet töredékességének és ehhez alkalmazkodó dinamikájának a tiszteletben tartásával. Ez ugyanakkor nem jelentheti azt, hogy az emberi szeretet elveszíthetné az istenire való vonatkozását: „a házastársi szeretet természetében ott van a megnyílás a végérvényesre” (123).

Vagyis emberi tökéletlenség és isteni tökéletesség egyfajta megtestesülési dinamikában egyesül a házasság szentségében.

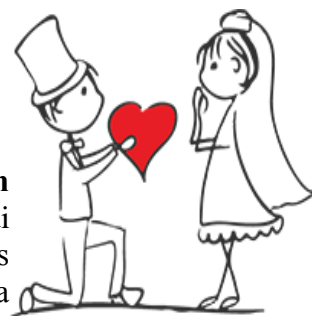
Emberarcú szeretet. Ahogyan már a korábbi fejezetek, úgy ez is kifejezésre juttatja a szeretet evangéliumi üzenetének emberarcúságát. Krisztus megtestesülése azt is jelenti, hogy az isteni közel jött a mi mindennapi valóságunkhoz. **A házasság sem eszmény, elvont mennyei ideál, hanem „örömök és fáradtságok, feszültségek és megnyugvások, szenvedések és megszabadulások, kielégülések és keresések, kellemetlenségek és gyönyörúségek kombinációja”** (126).

Érlelődő szeretet. Amennyiben a szeretet kulcsában olvassuk a házasság alapvető jellemzőit, az egységet és a felbonthatatlanságot, vagyis a radikális hűség igényét, akkor ráébredünk: az ember ezáltal tulajdonképpen arra nyer esélyt, hogy a szeretetet a maga legteljesebb valóságában, minden lehetséges vetületében élje át. „Az élet meghosszabbodása igazol valamit, ami nem volt általános a korábbi korokban: a bensőséges viszonyoknak és a kölcsönös egymáshoz tartozásnak meg kell őrződniük négy, öt vagy hat évtizedre, ez pedig magával hozza annak szükségességét, hogy újra és újra egymást válasszák a házasság” (163). **Azért fontos ez, mert amikor a testi mivoltunk radikálisan változik, a szeretetünknek is alakulnia kell.** „Nem ígérhetjük meg, hogy egész életünkön át ugyanazok lesznek az érzéseink. Ám bizonytalannal lehet egy közös megbízható tervünk, el tudunk köteleződni egymás szeretésére, és tudunk egységben élni, amíg a halál el nem választ minket, és mindig tudunk gazdag bensőségességben élni” (163). **Ez az érzelmi-testi-emberi átalakulás tulajdonképpen a szeretet érlelődése, a megérés a szeretet misztériumának végső beteljesülésére.**

Házastársi és családi lelkiesség (utolsó rész)

„**A szeretet különböző árnyalatokat ölt magára, azon életállapotnak megfelelően, amelyre meghívást nyertünk**” (313) – kezdi buzdítása utolsó fejezetét a pápa. A célja az, hogy az „ezernyi valós és konkrét gesztusból” építkező házastársi és családi lelkiesség útját mutassa meg nekünk (315). Olykor talán gondot okoz az, hogy egyéni vállalkozásként „privát útként” tekintsünk az istenkapcsolatunkra és lelkiességünk kibontakoztatására. Ám „azoknak, akiknek mélységes lelki vágyaik vannak, nem szabad azt érezniük, hogy a család eltávolítja őket a Lélek szerinti életben való növekedéstől. Sokkal inkább /azt kell érezniük/, hogy **olyan út ez, amelyet az Úr arra használ fel, hogy elvezesse őket a misztikus egyesülés csúcsaira**” (316). Másként fogalmazva: egy olykor túlzóan egyoldalú lelkiességfelfogással szemben azt tanítja nekünk az apostoli buzdítás, hogy a mindennapos emberi élet konkrétságában is van módunk elérni egy olyan spirituális teljességre, amelyet sokszor a remete magányához, a szerzetes elvonultságához, a kizárólag Isten szemlélésében élő ember átszellemültségéhez kapcsolunk. „**Az öröm, a pihenés vagy az ünnep, de még a szexualitás pillanatait is úgy éljük meg, mint a Feltámadás teljes életében való részesedést**” (317). Ennek kiemelt szerepe a család közösségében végzett imádság, amely „**kivételes eszköz a húsvéti hit kifejezésére és megerősítésére**” (318).

A család lelkiessége a kizárólagos és szabad szeretet forrásából táplálkozik, amely a házasságban él. „Van egy pont, ahol a pár szeretete eléri a legmagasabb fokú szabaddá válást, és az egészséges autonómia helyévé lesz: **amikor mindenki felfedezi, hogy a másik nem az övé, hanem sokkal fontosabb tulajdonosa van, az ő egyetlen Ura.** Senki sem tarthat igényt arra, hogy a szeretett személy legszemélyesebb és legtitkosabb intimitását birtokolja. Csakis az Úr foglalhatja el a másik életének a középpontját. Ugyanakkor, a lelki realizmus alapelve okán a házastárs nem tart igényt arra, hogy a másik teljességgel kielégítse a szükségleteit” (320).

Én is és a másik is Istenre vagyunk utalva. A közöttünk lévő legnagyobb és legmélyebb szeretet is elégtelen Őnélküle, aki a forrás, a középpont és a cél.

Az így feltáruló lelkeség kulcsszavai a gondoskodás, a vigasztalás és az ösztönzés. Itt is érvényesül az előző fejezetben a lelkipásztorkodás számára kijelölt logika: „A család egész élete egy irgalmas »leelő« Mindenki gondosan belefest és beleír a másik életébe (...). Mindenki »emberek halásza« (Lk 5,10), aki Jézus nevében kiveti hálóját (vö. Lk 5,5) a többiek felé, vagy egy olyan földműves, aki azon a friss földön munkálkodik, amelyet a számára kedvesek jelentenek, ösztönözve bennük a legjobbat (...). Mindez istentisztelet, mivel Ő az, aki annyi jó dolgot elvet a többiekben annak reményében, hogy mi növeljük majd azokat” (322). **A családi élet, az egymásra gyakorolt jó hatás, a másik növekedésének és érésének szemlélése valódi istentapasztalat a hívő ember számára.**

„A Szentlélek ösztönzése hatására a család magja nemcsak befogadja az életet, amikor nemzi azt saját ölén, hanem **megnyílik, kilép önmagából, hogy kiáraszsa javait a többi emberre, hogy gondot viseljen rájuk és az ő boldogságukat keresse.** Ez a megnyílás kivételes módon fejeződik ki a vendég szeretetben (...). Amikor a család befogad, és találkozik a többi emberrel, különösen a szegényekkel és az elhagyottakkal, akkor »az egyház anyaságának a szimbóluma, tanúságtétele és részese« **A társas szeretet, a Szentháromság tükörképe,** valójában az, ami egyesíti a család lelki értelmét és önmagán kívülre irányuló küldetését, mivel jelenvalóvá teszi a *kérügmát*, minden közösségi igényével egyetemben. **A család sajátos lelkeségét ugyanakkor úgy éli meg, mint családgyház, és a világ átalakítása szempontjából létfontosságú sejt**” (324).

A buzdítást egy, a Szent Család közbejárását kérő ima zárja, az utolsó pontban kifejezett meghívás gondolatához kapcsolódva: „Haladjunk előre, családok, továbbra is haladjunk előre! Amire ígéretet kaptunk, az mindig nagyobb. **Ne veszítsük el korlátaink miatt a reményt, de ne is mondjunk le arról, hogy keressük a szeretetet és közösség teljességét, amelyet ígéretben elnyertünk!**” (325).

(Török Csaba/Magyar Kurír)

A Család Pápai Tanácsa:

A FÉRFI ÉS A NŐ EGYENJOGÚSÁGA

1. XXIII. János pápa a *Pacem in terris* enciklikában, 1963-ban korunk fő jellemvonásának nevezte, hogy **a nő belép a közéletbe, és igényli, hogy az otthoni és a társadalmi életben ne segédeszköznek, hanem személyiségnek tekintsék** (vö. 41. és 15. pont).

Az ezt követő egyházi tanítás, különösen *II. János Pál* pápa többször is visszatér erre a témára.

A nő méltóságának teljes tiszteletben tartása mélyreható törekvés tárgya, és különböző szinteken az egész világon megjelenik. Fontos, hogy ennek szellemét megértsük, mielőtt az evangélium megfelelő követelményeivel foglalkoznánk, melyek az emberi történelmet egyre erősebben éltetik.

Az agresszív jelenségeknek, melyekben az egyenjogúságra törekvés olykor megnyilvánul, nem szabad oda vezetniük, hogy félreismerjük e törekvés hitelességét. E jelenségeket kétségtelenül magyarázza az évszázadokon át tartó szenvedés, kizsákmányolás és megalázás terhe, melynek a nők korábban – és gyakran még ma is – áldozatául estek és esnek.

Az öntudat, mellyel a nők a női méltóság elismertetését el akarják érni, néhány feminista irányzatban erőszakos kinövéshez vezetett.

E túlzásokhoz két intellektuális és ideológiai tényező járult hozzá.

A női jogok érvényesítése ugyanis kölcsönvette a marxista osztályharc szóhasználatát és világnézetét. A férfi és a nő közötti különbséget ellentétnek és versengés alapjának mutatják be, és a nő helyzetét az elnyomottak felszabadítási küzdelmével azonosították. A férfi volt az uralkodó nem, és ezzel az uralommal egy női hatalomnak kell szembeállnia. Ezzel dialektika kezdődött, mely a szerepek fölcserélődéséhez vezetett. Ha föltételezzük, hogy a férfi és a nő kapcsolata hatalmi, illetve alá-fölé rendeltségi viszony, a nőiség sajátos gazdagságát félreismerjük. Ebben az összefüggésben Simone de Beauvoir eszméi jelentősek, aki szerint a „nőiség nem lényeg és nem természet”, hanem kulturális és történeti tény, melynek radikálisan meg kell változnia. Azt azonban hozzáfűzi, hogy „e helyzet néhány fiziológiai adottságból jött létre”. Föltehetjük a kérdést, hogy az így értelmezett, a férfiúi fölény elleni harc alapján nem a saját nőiség gyűlölete és elutasítása-e, bizonyos tudatalatti dualizmus és a tulajdon test elutasítása.

A marxizmusból származó osztályharc-képlet gyakran egy másik ideológiai mintával párosul: a liberális individualizmussal. A nő követeli a maga „**szexuális és életet továbbadó jogát**”, melyet a maga önrendelkezésére gondosan vigyázó egyed jogaiként értenek.

E kérdésekhez a Szentírás értékes eligazításokat adhat. Ezért tanácsos először oda fordulni a válaszáért.

2. Már a természetes értelem képes arra, hogy a nő jelentőségét és méltóságát fölfogja, s támaszt talál Isten Igéjében, hogy a méltóság teljességét és minden részletét föltárja.

Idézzünk néhányat a legfontosabb helyekből. Az első a két teremtéstörténet (*Ter 1,27; 2,21-24*). „**És megteremtette Isten az embert a saját képmására; Isten képmására teremtette őt; férfinak és nőnek teremtette őket**” Amikor Isten látta a művét, megállapította: „**íme, nagyon jók voltak**” (1,31).

Isten képmása azt jelenti, hogy az ember személy „és a földön az egyetlen – kommentálja a zsinat – önmagáért akart teremtmény” (GS 24). **Minden férfi és minden nő személy: ezen méltóság értelmében egyenlők.** Ez az elv megvilágítja az egész problémát. A Szentírás nagyon jelentős pontosítást fűz hozzá: „**férfinek és nőnek teremtette őket**”, kezdettől. A nemek különbözősége pozitív tény „**nagyon jók voltak**”.

A második szöveg (*Ter 2,21-24*) tovább részletezi ezt az utolsó megjegyzést: amikor a férfi maga előtt látta a nőt, csodálkozó kiáltásban tört ki. Magára ismert a nőben és egyesülésük a kommunió első formája: a férfi „**/.../ a feleségéhez ragaszkodik és egy testté lesznek**”.

A zsinat e két alapszöveget magyarázza: „**Isten az embert nem azért teremtette, hogy egyedül hagyja /.../, az ember ugyanis legbensőbb természete szerint társas lény**” (GS 12), ezért az ember „**csak teljes odaadásával találja meg tökéletesen önmagát**” (GS 24).

Ebből következően a férfi és a nő a teremtő isteni tervnek megfelelően személy; s ennek az eredeti és alapvető jogcímnek köszönhetően ugyanaz a méltóságuk. A nemek különbözősége megfelel ennek a teremtői tervnek és „**nagyon jó**”. **A különbség, tekintettel az egyesülésre és a kölcsönös önátadásra, Istentől akart.** Jelentősége a komplementer jellegben, „**egymás kiegészítésében**” van.

Egyenlőség és különbség, mint komplementer részek: ezek az emberi szexualitás eredeti alkotóelemei.

3. A Szentírás a probléma egy másik dimenziójáról is, a történeti dimenzióról is fölvilágosít. **A bűnnel az ember alaposan megzavarta a rendet, s ennek következményei teljes súlyukkal visszahullottak rá.** A következményeknek büntetés jellege van. A nő számára ilyenek a szülési fájdalmak és nyomasztó alávetettsége a férfinak: „**a férjre vágyakozol, ő pedig uralkodni fog rajtad**” (*Ter 3,16*). **A büntetést azonban az üdvösség ígérete kíséri.**

Most ismerhetjük föl témánk igazi problémáját: **a bűn által az ember eltávolodik saját természetétől és a céltől, melyet Isten tűzött ki számára.**

Most már nem az emberek kommuniójáról van szó, hanem az uralomról, ami kiegyensúlyozatlan kapcsolatot jelent, melyben az elnyomott személy sajátosságait már nem veszik figyelembe.

Tehát a történelemben és társadalmi szokásokban megmutatkozó különbségek vajon a komplementer jelleg vagy a bűnből következő uralom kifejeződései-e? Az előítéletek súlya miatt a válasz erre az alapvető kérdésre nem mindig egyszerű.

Két újszövetségi szöveg fölszabadításként hat. Az első Jézusnak a házasságról és a válásról szóló tanítására emlékeztet (*Mt 19,1-12*); *Mk 10,1-12*).

Az alkalmat a farizeusok kérdése szolgáltatta: szabad-e elbocsátani az asszonyt? Jézus beszélgető társait a teremtéstörténetre emlékezteti. „**Amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassa**” (*Mt 19,6*). Mózes törvényét állították vele szembe, mely szerint a férfi eltaszíthatja az asszonyt. Jézus ezt válaszolta nekik: „**Mózes szívetek keménységére való tekintettel engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeket, de kezdetben nem így volt**” (*Mt 19,87*). A keményszívűség, ami magyarázza a régi törvény toleranciáját, a bűnös ember történeti megjelenésére vezethető vissza. Az új törvény uralma alatt azonban az ember olyan helyzetbe kerül, hogy újra megtalálhatja az eredeti (*kezdetbeni*) tervet, és sértetlen természete követelményei szerint élhet.

Az evangélium törvénye a régi törvény engedményét hatálytalanná teszi. Amikor társadalmi-kulturális jelenségekről alkotunk ítéletet, mindig föl kell tenni a kérdést: ez a jelenség megegyezik-e az eredeti törvénnyel, vagy a „keményszívűségből” fakad-e?

A második újszövetségi részlet *Szent Pál* szavai az új törvény ökonómiájáról: „Hiszen Isten fiai vagytok a Jézus Krisztusba vetett hitben. Mert mindannyian, akik megkeresztelkedtek Krisztusban, Krisztust öltöttétek magatokra. Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian egyé lettetek Krisztus Jézusban” (*Gal 3,26-28*). Pál az elkülönüléshez és szembenálláshoz vezető történeti különbségekből indul ki, hogy megvilágítsa a **Krisztusban való új életet, amely a minden különbséget kiegyenlítő egységet hozza.** Pál megállapítja e különbségek létét, de nem akarja elemezni őket. Valójában nagyon különböző természetűek: a zsidó és görög a régi jogrend lényeges különbségtételére utal; a rabszolga és szabad megkülönböztetését ma a bűn struktúrájának nevezzük, míg a férfi és a nő megkülönböztetése megfelel az akkori idő társadalmi rendjének. Ebben a szentírási részben tehát az egyenlőség erős hangsúlyozását találjuk.

4. Az imént mondottakból levezethető néhány szilárd pont. Az első, hogy **minden ember, férfi vagy nő, elidegeníthetetlen emberi méltósággal rendelkezik, és ez a méltóság maradandó jogok forrása.** Ez alapozza meg a férfi és a nő egyenjogúságát. Ez az első tény.

A második: **a nemi különbség gazdagságot jelent az emberiség számára.** Komplementer elemek (egymást kiegészítő) megjelenéseként kell értelmeznünk, melyek egyesülésre és önatadásra hivatottak.

A harmadik az ősbűn és a megváltás által meghatározott emberi történelemre vonatkozik. **A kegyelem erejéből az embernek megvan a képessége, hogy megtalálja a visszavezető utat Istennek az emberpárra vonatkozó eredeti tervéhez.**

Egyenlőség a különbözőségben: hogyan kell megfogalmazni e két alapvető tény? A válasz bizonyosan nem az utánzásban és a nő elférfiasításában van. **A nőiesség a nő számára az istenképiség és istenhasonlóság hiteles kifejeződése.**

1994. június 22-én, az általános kihallgatáson *II. János Pál* pápa a *Ter 1,27*-et magyarázva mondta: „Föltételezhetjük, hogy a szent szerzőnek az volt a szándéka, hogy véglegesen megerősítse: **a nő nem kevésbé Isten képmása, mint a férfi,** s hogy abban teremtett Isten képmására, ami az ő személyében sajátosan női, és nem csak abban, amiben közös a férfival. Egyenlőségről és különbözőségről van szó /.../. **A társadalomban és az Egyházban is el kell ismerni a nők egyenlőségét és különbözőségét.**”

5. A nők méltóságának tiszteletben tartása és egyenjogúságuk elismerése megfelel egyenlő részvételükben a kulturális, gazdasági és politikai életben, de ezen részvételi egyenlőség megvalósításának együtt kell járnia a nő sajátos hivatásának elismerésével.

Ez nem károsodhat amiatt, hogy az anyaságot és a családot elhanyagolják, amint ez gyakran megtörténik.

A kereszténység üzenete ütközik azzal a felfogással, mely az embert nem személynek, hanem dolognak tekinti, tárgynak, mely az önzésre és az élvezetre törekvésnek van alávetve. E tévtanítás első áldozata a nő. Ő szenved a megvetés, elnyomás és erőszak miatt. **A pornográfia bemocskolja Isten képét.** A prostitúció, mellyel társadalmunk nagy része egyetért, különösen gyűlöletes formája a rabszolgaságnak, mely a harmadik világ szegénységéből meríti hasznát, s még a kiskorúakkal is visszaél. **Emellett gondoljunk a leányok hátrányos megkülönböztetésére a nevelésben.**

Az ipari társadalmak sem mentesek a hátrányos megkülönböztetéstől munkahelyek, fizetés és bizonyos csoportok, például az egyedülálló nők tekintetében. Határozottan harcolni kell az olyan mentalitás ellen, mely az egyenlőtlenséget támogatja és vonakodik attól, hogy a nő személyi méltóságát és jogegyenlőségét elismerje.

De nem elég vádaskodni. **Politikai és jogi téren éppen úgy, mint felfogás terén szorgalmazni kell a női jogok teljes tiszteletben tartását. E téren a keresztényeknek élen kell járniuk.** Gondoljunk csak a munkaidő beosztására, az otthoni munka teljes értékű elismerésére, amelyet gyakran értéktelenebbnek tekintenek az otthonon kívül végzett munkával szemben. Gondoljunk a házastársak egyenlőségére, az anyaság és a család tiszteletére és támogatására a családi jogban; röviden: a munkafeltételek jobbítására, hogy a nő a jogegyenlőség összefüggésében követhesse sajátos hivatását.

6. Ahol a nőt nem ismerik el egyenjogú személynek, az emberközi kapcsolatokat szükségszerűen megfertőzi az erőszak. Ezen téveszme első áldozata a nő, de a férfi is kárát látja. A dialógus és a megegyezés lehetetlenné válik, és sérül a férfi és a nő embersége.

Összefoglaló

A férfi és a nő nemi különbségét gyakran azzal a céllal emlegetik, hogy ezzel bizonyítsák a férfi és a nő egyenlőtlenségét. Eszerint a nő kisebb értékű, mint a férfi, nemcsak testileg, hanem méltóságát tekintve is, éppen ezért el kell fogadnia, hogy a férfi alá van rendelve és nem versenyezhet vele.

Érthető, hogy a feminista mozgalmak a diszkrimináció ezen megvető formája ellen föllázadnak. E diszkrimináció valójában az egyenlőség és az egyenjogúság felcserélődéséből adódik. Egyáltalán nem szükséges, hogy emberi lényeknek az egyenjogúsághoz egyformáknak is kell lenniük. Sőt az egyenjogúság egyenesen magában foglalja a különbözőséget, az egyediséget és az eredetiséget. Az emberi egyedek úgy léteznek, hogy a személy egyedi sajátosságait testesítik meg. Minden személy a maga egyedülálló módján részesedik a teremtő Isten létében és mindenki ebből az isteni létből való részesedéséből bontakoztatja ki a maga méltóságát.

Éppen az, hogy az ember a Teremtő akarata szerint kétneműnek, férfinak és nőnek teremtett, alapozza meg, hogy a némileg különböző embereknek egyenrangú méltósága legyen, amelyet a személyiség – mindegy, hogy férfi-e vagy nő – csak tovább hangsúlyoz.

(A Család Pápai Tanácsa által kibocsátott Család lexikonból 310-313.o.)

Szent Bonaventura:

BELSŐ EMBER

36. „Egész életeddel tartozol annak, aki életét is odaadta érted, és kész volt elviselni a legkegyetlenebb gyötrelmeket is, nehogy te gyötrődni kényszerülj.”

„Ha önmagadat és minden képességedet egészen neki adnád is, az csak annyi lenne, mint csillag a Naphoz, vízcsepp a folyamhoz és porszem a hegyhez képest.”

37. Mivel szemlélődésben megtisztult szemeddel már fölismerted az isteni megváltásnak azt a kegyelmét, mellyel isteni Jegyessed az áteredő büntől megszabadított, most azt is megmagyarázom neked, hogy **Isten irgalmassága folytán miként tisztultál meg a cselekedeti bűnöktől.**

Állítsd szemlélődésed gyújtópontjába a megigazulás jótéteményét, és úgy vizsgálj meg Urad, Istened kegyelmét. Titkos sugallata által milyen atyai tapintattal hívogatott visszafelé a bűnös útról! Milyen kedvesen és barátságosan csalogatott egykor belső szózatával: *Térj vissza, térj vissza, Szulamit*, vagyis a te bűnnel terhelt szájalmas lélek.

38. Térj vissza hozzám, mert Teremtőd vagyok, térj vissza hozzám, mert Megváltód vagyok, térj vissza hozzám, mert Vigasztalód vagyok! Ha ez sem lenne elég, azért térj vissza hozzám, mert bőkezű jutalmazód vagyok.

Térj vissza hozzám, mert én teremtettelek olyan nemesnek! **Térj vissza hozzám, mert én vagyok az, akit keserves halálom árán olyan irgalmasan megváltottalak!** Térj vissza hozzám, mert én vagyok az, aki testi-lelki javakkal oly sokszorosan gazdagítottalak. Térj vissza hozzám, lélek, végül azért, mert e neked készített boldogság által oly nagyon bőkezűen jutalmaztalak. **Térj vissza a gondolatok bűneiből, a beszéd bűneiből, a tettek bűneiből, a megszokás bűneiből, a beszéd bűneiből.**

Jöjj hozzám, lelkem, a szentek már hön epednek utánad! Jöjj vissza, hisz az angyalok is ujjonganak jöttödön! Jöjj vissza, hisz a paradicsom egész mennyei udvara vár reád! **Jöjj vissza, mert Jézus Krisztus kereszten kitért két karjával téged hív és a Szentháromság egész mélysége vágyódik utánad.**

Igy beszél hozzád és így hívogat, lelkem, a te Kedvesed...

Szent Ferenc:

URUNK IGÉI

Mindazokat, (...) kérjük arra a szeretetre, amely az Isten, hogy fogadják isteni szeretettel és jóakarattal ezeket a mi Urunk Jézus Krisztus fent leírt illatos igéit, és akik nem tudnak olvasni, gyakran olvassák fel maguknak; és őrizzék meg magukban szent közreműködéssel mindvégig, **mert ezek lélek és élet. És azok, akik ezt nem teszik, azoknak számot kell adniuk az ítélet napján a mi Urunk Jézus Krisztus ítélőszéke előtt.**

(1LHív 2 19-22)

(*Imádkozzunk Assisi Ferencsel/Agapé kiadó 2002.*)

Miroslaw Rucki:

Sokgyermekes család – a helyes választás!

Nincs nagyobb öröm, mint egy újabb gyermek a családban. Sem az anyagi jólét, sem a szakmai karrier nem hoz annyi boldogságot, mint az anyukája szemébe néző gyermek mosolya. Ha a házastársak úgy döntenek, hogy több gyermeket vállalnak, a lehető legjobbat választják.

A pszichológusok gyakran hangsúlyozzák, hogy az egygyermekes család nem teljes. **Hiányoznak ugyanis belőle az alapvető emberi kapcsolatok – a testvérek közti kapcsolat.** A testvér nélküli gyermek korlátozva van a helyes fejlődésben. Már az óvodában kezdődnek a szociális problémák, s ezek gyakran az egész életet végigkísérik. Ez alkalomból nem lehet nem megemlítenem *A titkos kert* című könyvet, melyben könnyen nyomon követhető az egyke kislány jellemében bekövetkező változás, miután egy sokgyermekes család gyermekeivel találkozik. **A kislánynak fájdalmasan kellett megtanulnia sok mindent, ami ezeknek a gyerekeknek természetes volt.**

Sok szülő megelégszik egy gyermekkel, mert meggyőződésük, hogy így a csemetéjüknek „jó kiindulópontot” biztosíthatnak az élethez. Arról sajnos megfeledkeznek, hogy később jön a hétköznapi élet, mely néha szárnyalást, másszor bukásokat, olykor sikereket, máskor válságot hoz magával. Ha egy felnőttnek vannak testvérei, van kihez fordulnia a nehéz vagy az örömteli pillanatokban. Az egyke nyilvánvalóan ki van téve a sors viszontagságainak, és ha a szülők átlépik az örökkévalóság küszöbét egyedül marad

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy mielőtt a szülők az örökkévalóságba távoznak, a gyermeknek gondoskodnia kell róluk. Még ha öregotthonban helyezi is el őket, megfelelő anyagi háttérrel kell biztosítani, mely elegendő a maga és a már nem dolgozó szülei számára is. **Ha a szülőknek csak egy gyermekük van, olyan helyzetbe kényszerítik őt, amelyben egyedül kell gondoskodnia két szülőről és négy nagyszülőről.** Arról már nem is szólva, hogy a nagyszülőknek a legnagyobb örömet az unokák hozzák, akikkel különleges kötelék fűzi össze őket. Ha a szülők korlátozzák a gyermekek számát, akkor megfosztják magukat az öregkori gondoskodástól és a leendő unokákból fakadó örömtől.

Manapság hiányoznak azok a felnőttek, akik olyan 20-30 évvel ezelőtt nem születtek meg, és mivel nyilván nekik sem lesznek gyerekeik, 20-30 év múlva azok fognak hiányozni, akiket nem szülnek meg ezek a „hiányzó” felnőttek, és azok is, akiknek mi nem engedjük, hogy megszülessenek. **A gyermektelenség mintha „örökletes” lenne, és egész Európa elnéptelenedéséhez vezet.** A becslések szerint Lengyelországnak már 2035-ben 2 millióval kevesebb lakosa lesz, miközben a nyugdíjasok aránya jóval nagyobb lesz. Az a nő, aki ma úgy véli, hogy nem engedheti meg magának, hogy gyerekei legyenek, mert keresnie kell a nyugdíjára, végzetes hibát követ el – **néhány évtized múlva ugyanis már nem lesz, aki az ő nyugdíjára keressen.**

Senki sem állítja azt, hogy könnyű dolog sok gyermeket vállalni. Az anyagi nehézségeken kívül sok más nehézség is felmerül, de elriasszon-e ez minket? Hiszen mindannyiunknak vannak problémáink a munkában, és ennek ellenére akarunk dolgozni. **A család természetes módon teremti meg a feltételeket nemcsak a problémák megoldásához, hanem a tanuláshoz, a gyermekek és a szülők kölcsönös neveléséhez.** A gyerekek megtanítják a szülőket a türelemre, a kitartásra, a szeretetre és az alázatra.

Ne áltassuk magunkat: az Európai Unió törvényhozása egyáltalán nem tekinti a családot a társadalom-politika céljának. S mivel az EU-ban a jogi, a bürokratikus és a mindenféle állami intézkedések hatása egyre növekszik, a család a hivatalokban hamarosan teljesen megszűnhet létezni.

Ez az irányzat szemmel látható az emberi tőke esetében: hatalmas összegeket fordítanak a munkások betanítására, oktatására és átképzésére, a szakmai tevékenységekre – **míg a család fejlesztését egy fillérrel sem támogatják.** A jelenlegi helyzetben nincs kire hagyatkoznunk, ezért ha mi magunk nem gondoskodunk a családok megszilárdításáról, néhány év múlva egész nemzetek tűnhetnek el.

Például Lengyelország a második világháború után a sokgyermekes családoknak köszönhetően újult meg (Egy nőnek akkor átlagosan kilenc gyermeke volt, míg ma ez csak 1,4 gyermek).

Isten meg akar áldani minket. Isten a legjobbat adja nekünk. Nem véletlenül írja a zsoltáros: **„Lám, a gyermekek az Úr ajándékai, a test gyümölcse jutalom. Ahogy a nyíl a harcok kezéből, úgy sorakoznak a gyermekek az ifjú évekből. Boldog ember, aki velük tölti meg tegzét: nem vall szégyent, ha az ellenséggel vitába száll a kapunál”** (Zsolt 127,3-5). Csak a gyermekek képesek biztosítani a szülők és a nemzetek jövőjét.

Nem engedhetünk meg magunknak csak egy gyermeket – sok gyermek kell a családokba. Ha a házastársaknak lehet gyermekük, de nem akarnak, felelősek a közelgő demográfiai katasztrófáért. **Sőt, felelősek Isten előtt, aki gyermekekkel akarja megajándékozni őket, ám ők ezt az ajándékot elutasítják.** Nem lenne szabad „megkeményítenünk a szívünket” Isten előtt, és főleg nem nyíltan lázadni a termékenység ellen, pl. fogamzásgátlók használatával. A fogamzásgátlók reklámozásától függetlenül is Isten előtt súlyos bűn maga a fogamzásgátló lelkület: **„Ne áltassátok magatokat, Isten nem hagy magából gúnyt űzni. Amít az ember vet, azt is aratja”** (Gal 6,7). Legyünk az élet védelmezői, hogy gyermekeink elfogadása által Isten hűséges gyermekeiként elérjük az örök életet!

(Szeressétek egymást” kat. magazin 2016.17 sz.)

Pál:

„AKI BEFOGAD EGY ILYEN GYEREKET A NEVEMBEN, ENGEM FOGAD BE”

„Gyermekekre nem is gondoltunk. Egy kicsit meg akartunk telepedni, mindkettőnknek találni jobban fizető munkát, és kikerülni az adósságokból.”

Eltelt szeretett kisfiunk első éve. Vasárnap 12,35-kor született 4750 g volt! A szülés több mint 12 óra hosszát tartott. A feleségem nagyon derekasan viselkedett, de eltartott pár napig, míg a szülés után összeszedte magát. Az újszülött a csendes pocaklakás elhagyása után sajnos csak nagyon rövid ideig volt az anyukájával. Az első két órát inkubátorban töltötte, mert lila és puffadt volt. Mellette voltam, de időnként elmentem megnézni a feleségemet, hogy érzi magát. Amikor a fiúcska normális szint öltött és helyrejött, akkor végre mind együtt lehettünk.

Emlékszem, hogy nagy kezecskéi és lábacskaik voltak. Rögtön a születése után megragadta a bal kezem hüvelykujját, és erősen fogta, míg az orvosnő kivizsgálta őt. Aztán mielőtt betették az inkubátorba (alig fért bele), míg mosdatták és megmérték... Csak sírtam a megihatottságtól, mint egy kisfiú... Olyan szép volt, a születés csodája...Erre életem végéig emlékezni fogok.

2007-ben, a szünidő alatt házasodtunk össze. Én még tanultam, még hátravolt az utolsó szemeszter, de a feleségemnek már megvolt a diplomája. 2007 őszén munkába álltam, a feleségem viszont továbbra is munkahelyet keresett. Akkoriban aránylag alacsony volt a fizetésem. Lakást béreltünk, és odaköltöztünk. Ószintén szólva elég nehezen éltünk. Kicsit el is voltunk adósodva. Gyermekekre nem is gondoltunk. Egy kicsit meg akartunk telepedni, mindkettőnknek találni jobban fizető munkát, és kikerülni az adósságokból.

Az esküvő előtt részt vettünk a neokatekumenátus katekézisein, és beléptünk a közösségbe. Ezt a gyóntatónk és lelkivezetőnk tanácsolta nekünk. Egyet tudtunk: szükségünk van másokra, akik hasonlóképpen gondolkodnak és élnek, mint mi. A mai világban azokat úgyis nehéz elkerülni, akik nem ugyanarra az alapra - Istenre támaszkodnak.

2007 decemberében a nagyjából két éves közösségi tagságunk után, két hónappal az esküvőnk után abszolváltuk a neokatekumenális út első fontos szakaszát. Ezeket az úgynevezett lelkigyakorlatokat a katekétáink vezették. Isten ígését hirdették, magyarázták nekünk, és buzdítottak minket. Az egyik téma Ábrahám története volt. Ábrahám, mint tudjuk, elhagyta hazáját, és útra kelt, mert hallotta, hogy Isten hangja hívta őt.

A *Teremtés* könyvében ezt olvashatjuk: Az Úr így szólt Ábrahámhoz: **„Vonulj ki földedről, rokonságod köréből és atyád házából arra a földre, amelyet majd mutatok neked. Nagy néppé teszek. Megáldalak és nagyra teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége”**. „Ábrám” tehát elköltözött, ahogy az Úr megparancsolta neki, s vele ment Lót is. Ábrám 75 éves volt, amikor Háránból elindult. Ábrám vette feleségét, Sárarit, az unokaöccsét, Lótot, minden vagyonukat, amijük volt, és az összes szolgát, akiket Háránban szereztek. Azután elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek” (*Ter 12,1-5*).

Ahogy ezeket a szavakat hallgattam, egy hangot hallottam – mondhatnánk, egy felhívást : **„Vonulj ki földedről vagyis hagyd el terveidet és elvárásaidat! Úgy mint Ábrahám, hagyd el mindent, és bízz bennem! Indulj el az úton, amelyen vezetni akarlak titeket. Nyíljatok meg az életre! Jobban fizetett munkát szeretnél? És mi lesz, ha elbocsátanak belőle? Magad nem tudsz gondoskodni a sorsosoktól. Mi lesz, ha az anyagi helyzetetek hosszabb várakozás után sem fog javulni? Mi lesz, ha nem sikerül? Nem lesznek gyerekeitek? Bízz bennem! Nyíljatok meg az életre!”**

Nem volt könnyű elhinnem, hogy ez Isten hangja lehet, nem csak én képzelődtem. Este, miközben imádkoztam, ígét kértem az Úrtól. És ezt a részletet olvastam: **„Abban az időben történt, hogy odamentek Jézushoz a tanítványok és megkérdezték tőle: „Ki a legnagyobb a mennyek országában?” Odahívott egy gyermeket, közéjük állította, s azt mondta: „Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a gyerek, az a legnagyobb a mennyek országában. Aki befogad egy ilyen gyermeket a nevemben, engem fogad be”** (*Mt 18,1-5*).

Ahogy az utolsó mondatot elolvastam, könny szökött a szemembe. Igen, Isten hív minket. Ez egyértelműen megerősített. Elmondtam a feleségemnek. Az Úr őt is felkészítette. Miután hazatértünk és párszor beszélgettünk, egészen gyorsan elhatároztuk magunkat. Megnyitottuk a szívünket Isten akaratának, s a vágy az anyagi nehézségeink, terveink és elvárásaink ellenére is beköltözött a szívünkbe.

Csak annyit említenék meg, hogy 2009 óta a természetes családtervezés oktatói vagyunk. A termékenység meghatározásának módszere nagy segítségünkre volt az esküvő utáni időszakban, amikor a gyermeknemzést a fent említett okok miatt elhalasztottuk, de a fent leírt döntésünk után is. Az első próbálkozás nem járt sikerrel, mert elkéstünk, hirtelen hőmérsékletugrás lépett fel. De ebben is Isten keze volt. Néhány nappal később a feleségem egy kis csomót fedezett fel a mellében. Orvoshoz fordultunk. A kivizsgálások eltartottak egy darabig... Ez volt életünk egyik legnehezebb szakasza. Vártuk a diagnózist. Rák? **Nehéz, de áldott időszak volt ez. Segített, hogy az új, gyakran nem látható, fontosabb dolgokat érzékeljük...**

Szerencsére megállapították, hogy jóindulatú daganatról van szó. Elegendő volt egy egyszerű sebészeti beavatkozás. Elérkezett az egészséges, új életre való örömteli várakozás ideje. Miután a feleségem erőre kapott, a seb teljesen begyógyult, és a nőgyógyász is egyetértett, igyekeztünk gyermeket nemzeni. Ehhez kiváló segítséget nyújtott a ciklus megfigyelése. Megfogant a kisfiunk. **Isten megáldott minket, és mi érzékeljük a jelenlétét.**

Néhány héttel később munkahelyet változtattam, hogy többet keressek.

A szünidőben egy építkezésem dolgoztam. Nehéz volt. De nem ez volt az oka annak, hogy két hónap múlva felmondtam. **Az alkalmazottakkal való bánásmód, a törvényekkel nem mindig összhangban lévő tevékenység és Isten ígéje megmutatta nekem, hogy el kell hagynom ezt a céget.** Szeptembertől munkanélküli voltam. E két hónapig tartott, s a hit, a bizalom, az anyagi nehézségek és a várakozás időszaka volt – várakozás a gyermekekre, az új munkára...De Isten mindig velünk volt.

A kisfiunk jól fejlődött, már a kezdetektől egészséges és erős volt. Fokozatosan elkezdtek beszerezni a gyermeknek szükséges dolgokat, de a pénzhiányt egyre erősebben éreztük...**A közösségünk segített rajtunk. Isten csodálatos működése volt ez. Szinte mindent megkaptunk: kiságyat, babakocsit, ruhákat... Semmiben sem szenvedtünk hiányt,** és a mai napig azt mondogatjuk, hogy a gyermekünknek több ruhája van, mint a szüleinek. Isten cselekedett, és nem hagyott el minket. **Gondoskodott rólunk és a megfogant gyermekünkről.**

Már több mint egy éve van munkám, határozatlan időre szóló szerződéssel, s ezt az Úristentől kaptam. Mennyi időre? Nem tudom: Efelől majd ő határoz. Csak én dolgozom, de a keresetemből fenn tudjuk tartani a lakást. Az anyagiak persze nem mindig tartanak ki a hónap végéig, de Isten segít nekünk. **Kifizette az adósságainkat, egyenesbe jöttünk. Mindenről gondoskodott – nem én, hanem ő.**

Látom, hogyan tapasztaltuk és tapasztaljuk meg Isten működését az Egyházban és a családjában. Nem azért, mintha olyan nagyszerű emberek lennénk. Gyöngék vagyunk és bűnösök. **Minden Isten műve, ő írja a történetünket.** Köszönöm neki, hogy képesnek tett minket arra, hogy bízzunk benne, hogy elfeledkezünk magunkról és a terveinkről, és így megszülethessen a kisfiunk. **Isten mindennap velünk volt – az örömben és a sírásban, a fáradozáskor és a pihenéskor.** Isten van. Működik és vezet minket, mert jó.

Ui.: *Döntöttünk-e volna a gyermeknemzés mellett, ha tudtam volna, hogy a feleségem épp akkor lesz áldott állapotban, amikor kétszer fogok munkát változtatni, és közben két hónapig munkanélküli leszek? Nyilván nem...*

De Isten bölcsőbb nálunk, és ezt mondja: „Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok” (Iz55,8).

Amikor azokat a szavakat hallom, hogy „az Ige testté lett, és közöttünk élt” (Jn 1,14), a kisfiamra és a feleségemre irányítom a gondolataimat és a tekintetemet. Hálát adok Istennek értük.

(Szeressétek egymást kat. magazin 2016/17.sz.)

Karl Rahner:

IMA A SZENTLÉLEKHEZ

Jöjj, Atya és Fiú Lelke!
Jöjj, szeretet Lelke, gyermekség Lelke,
béke, bizalom, szent öröm Lelke!
Jöjj, titkos ujjongás a világ könnyei között!
Jöjj, győzedelmes élet a földi halál világában!
Jöjj, szegények Atyja, szorongatottak pártfogója!
Jöjj, örök igazság világossága!
Jöjj, szívünkbe kiárasztott szeretet!
Nem kényszeríthetünk, mégis bizakodunk.
Szívünk titokban fél jöveteledtől,
mivel önzetlen és jó vagy, más, mint a szívünk.

Mégis az a legbiztosabb ígéretünk, hogy eljössz.
Jöjj tehát, jöjj naponta újból, és egyre közelebb!

Benned bízunk.

Miben is bízhatnánk különben?

Szeretünk, mivel te magad vagy a szeretet.

Benned Atyánk az Isten.

Köszönjük, ó Megelevenítő, ó, Szentlélek,
hogy bennünk lakozol, hogy te magad lettél
az élő Isten pecsétje bennünk,
annak pecsétje, hogy az ő tulajdona vagyunk.

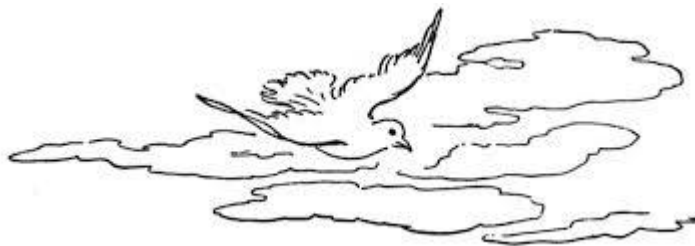
Maradj velünk!

Ne hagyd el minket!

Az élet keserű harcaiban sem!

S a végén se, amikor minden sorsunkra hagy!

Veni, Sancte Spiritus!

A Ferences Világi Rend Képzési levele. Megjelenik kéthavonta.

„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.”

Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.

1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.

Összeállította: Hammer Péterné Katalin FVR